

Latvijas Republikas Senāts

LĒMUMS

Rīgā 2025. gada 20. martā

Senāts šādā sastāvā: senatore referente Inguna Radzeviča, senatores Sandra Kaija un Inese Laura Zemīte

rakstveida procesā izskatīja krimināllietu sakarā ar apsūdzētā /Persona A/ aizstāvja zvērināta advokāta Ginta Baraka kasācijas sūdzību par Rīgas apgabaltiesas 2023. gada 9. novembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Ekonomisko lietu tiesas 2022. gada 26. septembra spriedumu

/Persona A/, personas kods /Personas kods/,

atzīts par vainīgu Krimināllikuma 195. panta pirmajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar sabiedrisko darbu uz 200 stundām;

atzīts par nevainīgu pret viņu celtajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 112. panta otrās daļas un attaisnots.

/Persona A/ no Igaunijas Republikas uzņēmuma „Hunt-Fish Group OÜ” saņemtos finanšu līdzekļus 6345,60 *euro* nolemts atzīt par noziedzīgi iegūtiem un konfiscēt, piedzenot no /Persona A/ valsts labā konfiscējamās mantas vērtību 6345,60 *euro*.

Valsts meža dienesta kaitējuma kompensācijas pieteikums atstāts bez izskatīšanas.

Kriminālprocess sadalīts, izdalot no krimināllietas materiālus, kas attiecas uz Krimināllikuma 112. panta otrajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, un materiāli nosūtīti Rietumzemgales prokuratūrai.

/Persona A/ piemērotie drošības līdzekļi – uzturēšanās noteiktā vietā un aizliegums izbraukt no valsts – atstāti negrozīti, līdz spriedums stāsies spēkā.

[2] Ar pirmās instances tiesas spriedumu /Persona A/ atzīts par vainīgu un sodīts pēc Krimināllikuma 195. panta pirmās daļas par noziedzīgi iegūtu finanšu līdzekļu legalizēšanu; atzīts par nevainīgu pret viņu celtajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 112. panta otrās daļas par nelikumīgām medībām, ar kurām radīts būtisks kaitējums, un attaisnots.

[3] Ar Rīgas apgabaltiesas 2023. gada 9. novembra spriedumu, iztiesājot lietu apelācijas kārtībā sakarā ar Rietumzemgales prokuratūras prokurores Daigas Vācietes apelācijas protestu un apsūdzētā /Persona A/ apelācijas sūdzību, Ekonomisko lietu tiesas 2022. gada 26. septembra spriedums atcelts daļā par /Persona A/ atzīšanu par

nevainīgu pret viņu celtajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 112. panta otrās daļas un attaisnošanu un Valsts meža dienesta kaitējuma kompensācijas pieteikuma atstāšanu bez izskatīšanas.

/Persona A/ atzīts par vainīgu Krimināllikuma 112. panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar īslaicīgu brīvības atņemšanu uz 3 mēnešiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50. panta pirmo un otro daļu galīgais sods /Persona A/ noteikts īslaicīga brīvības atņemšana uz 3 mēnešiem un sabiedriskais darbs uz 200 stundām.

Apmierināts Valsts meža dienesta kaitējuma kompensācijas pieteikums un no /Persona A/ valsts labā piedzīta mantiskā zaudējuma kompensācija 142 330 euro.

Pārējā daļā pirmās instances tiesas spriedums atstāts negrozīts.

[4] Ar apelācijas instances tiesas spriedumu /Persona A/ atzīts par vainīgu un sodīts pēc Krimināllikuma 112. panta otrās daļas par nelikumīgām medībām, ar kurām radīts būtisks kaitējums.

[5] Par Rīgas apgabaltiesas 2023. gada 9. novembra spriedumu apsūdzētā /Persona A/ aizstāvis iesniedzis kasācijas sūdzību, kurā lūdz atcelt tiesas spriedumu daļā par /Persona A/ atzīšanu par vainīgu Krimināllikuma 112. panta otrajā daļā un Krimināllikuma 195. panta pirmajā daļā paredzētajos noziedzīgajos nodarījumos, daļā par kaitējuma kompensācijas piedziņu valsts labā un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Savu lūgumu aizstāvis pamatojis ar šādiem argumentiem.

[5.1] /Persona A/ celtā apsūdzība pēc Krimināllikuma 112. panta otrās daļas neatbilst Kriminālprocesa likuma 405. panta prasībām: 1) apsūdzībā norādīts, ka nelikumīgās medības notikušas izmeklēšanā precīzi nenoskaidrotā teritorijā, kas liedz Valsts meža dienestu atzīt par cietušo; 2) apsūdzībā norādīts nekonkrēts nelikumīgo medību laiks, kas izslēdz iespēju apsūdzētajam norādīt alibi.

[5.2] Atzīstot apsūdzēto /Persona A/ par vainīgu Krimināllikuma 112. panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā norādījumā, apelācijas instances tiesa nav motivējusi, kāpēc tā noraida pierādījumus, ar kuriem pirmās instances tiesa pamatojusi attaisnojošo spriedumu.

[5.3] Apelācijas instances tiesa nav pilnībā atreferējusi liecinieka /Persona B/ liecības, kurās viņš apstiprina savu saistību ar /Persona A/ nogādāto dzīvnieku liemeņu izcelsmi, proti, /Persona B/ liecības, ka briežu dārzos: 1) ar īpašnieka atļauju notikusi dzīvnieku retināšana; 2) ir medību lauki, kur interesenti var medīt, samaksājot par to naudu; 3) ir savairojusies dambriežu populācija.

Turklāt tiesa, atsaucoties uz /Persona B/ liecībām, atzinusi, ka briežu dārzos nebija dambriežu populācijas, un nav izvērtējusi pretrunas liecinieka liecībās šajā daļā.

[5.4] Apelācijas instances tiesa savus atzinumus par apsūdzētā vainīgumu pamatojusi ar liecinieka /Persona C/ (/Persona C/) liecībām. Vienlaikus tiesa nav norādījusi pierādījumus, kas apstiprina liecinieka liecības, ka viņš bija briežu dārzu pārvaldnieks.

[5.5] Tiesa, atsaucoties uz liecinieka /Persona D/ liecībām, secinājusi, ka /Persona A/ uzpircējam nodevis staltbriežu liemeņus, lai gan liecinieks norādīja, ka nevar precīzi pateikt, vai tie bija staltbriežu vai dambriežu liemeņi.

[5.6] Apelācijas instances tiesa nav izvērtējusi liecinieka /Persona E/ liecības par to, ka viņš briežu dārzā regulāri dzirdējis šāvienus, kas atbilst liecinieka /Persona B/ liecībām, ka briežu dārzos notikušas komercmedības, bet ir pretrunā ar tiesas konstatēto, ka dzīvnieki, kuru liemeņus uzpircējam nodevis /Persona A/, nevarēja būt no briežu dārziem, jo tajos medības nenotiek.

[5.7] Tiesa nav pienācīgi pamatojusi, kādēļ tā netic liecinieces /Persona F/ liecībām, ka apsūdzībā norādītajā laikā darbdienās /Persona A/ atradās savā darbavietā. Tiesa konstatējusi, ka lietā nav ziņu par apsūdzētā un

liecinieces savstarpējām attiecībām, un uz šī pamata atzinusi, ka liecinieces liecības nav ticamas.

[5.8] Apelācijas instances tiesa pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 127. pantu, jo bez pamatojuma no pierādījumu kopuma izslēgusi operatīvās darbības pasākuma – operatīvās sarunu noklausīšanās – laikā iegūtās ziņas, atsaucoties uz to, ka telefonsarunas ir nekonkrētas un nav saprotamas. Šajās telefonsarunās liecinieks /Persona B/ apstiprina, ka daļa liemeņu, kurus /Persona A/ nodevis uzpircējam, ir iegūta no briežu dārzu dzīvniekiem. Turklāt šīs telefonsarunas ir daļēji atreferētas policijas darbinieku ziņojumos.

[5.9] Tiesa bez pamatojuma noraidījusi apsūdzētā /Persona A/ liecības, ka atsevišķos gadījumos liecinieks /Persona G/ viņam ziņojis par sabrauktiem dzīvniekiem, un nav ņēmusi vērā liecinieka /Persona G/ liecības šajā daļā.

[5.10] Apelācijas instances tiesa kā vispārzināmu faktu pierādīšanā izmantojusi apgalvojumu, ka 120 kg nav tik liels svars, lai vīrietis šāda svara liemeņi nevarētu pārvietot viens pats. Fakts, ka liecinieks /Persona D/ viens pats pārvietojis dzīvnieku liemeņus no pagraba uz savu transportlīdzekli, nav pierādīts.

[5.11] Atzīstot apsūdzēto /Persona A/ par vainīgu Krimināllikuma 195. panta pirmajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā, tiesa nav ņēmusi vērā, ka laikā, kad dzīvnieku liemeņi tika nodoti pārstrādei, /Persona A/ nezināja un nevarēja zināt, ka tie iegūti nelikumīgu medību vai zādzības rezultātā. Nododot dzīvnieku liemeņus uzpircējam, tika norādīti neatbilstoši medību licenču numuri, taču šis fakts nenozīmē, ka dzīvnieku liemeņi iegūti nelikumīgi, bet tas varētu liecināt, ka ir izdarīts administratīvs pārkāpums.

[5.12] Apelācijas instances tiesa, pretēji pirmās instances tiesai atzīstot apsūdzēto par vainīgu Krimināllikuma 112. panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā, vienlaikus atstājusi negrozītu pirmās instances tiesas spriedumu daļā par kriminālprocesa sadalīšanu, izdalot no krimināllietas materiālus, kas attiecas uz Krimināllikuma 112. panta otrajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, un šo materiālu nosūtīšanu Rietumzemgales prokuratūrai. Šāda apelācijas instances tiesas rīcība liecina, ka tiesai pastāv šaubas par apsūdzētā /Persona A/ vainīgumu Krimināllikuma 112. panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā, jo tiesa atzinusi, ka kriminālprocess ir jāturpina, lai noskaidrotu visus lietas apstākļus.

Motīvu daļa

[6] Senāts atzīst, ka Rīgas apgabaltiesas 2023. gada 9. novembra spriedums ir atceļams pilnībā un lieta nosūtāma jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

[6.1] Apelācijas instances tiesa atcēlusi pirmās instances tiesas attaisnojošo spriedumu /Persona A/ apsūdzībā pēc Krimināllikuma 112. panta otrās daļas un taisījusi šajā daļā jaunu – notiesājošu – spriedumu, tādēļ apelācijas instances tiesas spriedumam šajā daļā jāatbilst tām prasībām, kādas likumā noteiktas pirmās instances tiesas spriedumam.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 511. panta otro daļu spriedumam jābūt tiesiskam un pamatotam.

Kriminālprocesa likuma 128. panta otrā daļa noteic, ka to, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus kriminālprocesa laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā.

Savukārt Kriminālprocesa likuma 564. panta ceturtā daļa noteic, ka apelācijas instances tiesas nolēmuma motīvu daļā norādāms apelācijas instances tiesas atzinums par apelācijas sūdzības vai protesta pamatotību, apstākļi, ko noskaidrojusi apelācijas instances tiesa, pierādījumi, kas apstiprina apelācijas instances tiesas atzinumu, motīvi, kāpēc apelācijas instances tiesa noraida kādus pierādījumus, un likumi, pēc kuriem tā vadās.

Senāts atzīst, ka apelācijas instances tiesa, iztiesājot lietu /Persona A/ apsūdzībā pēc Krimināllikuma 112. panta otrās daļas, šīs tiesību normas nav ievērojusi.

[6.2] Senāts konstatē, ka apelācijas instances tiesa lietā esošos pierādījumus nav izvērtējusi atbilstoši Kriminālprocesa likuma prasībām.

[6.2.1] Apsūdzētais /Persona A/ kā vienu no attaisnojošajiem pierādījumiem ir norādījis liecinieces /Persona F/ liecības par to, ka /Persona A/ apsūdzībā norādītajā laikā visas darbdienas pavadīja savā darbavietā, bet vakaros atpūtās mājās un viens pats medībās negāja.

Apelācijas instances tiesa atzinusi, ka šādas liecinieces /Persona F/ pirmstiesas kriminālprocesa laikā un pirmās instances tiesas sēdē sniegtās liecības nav ticamas, jo lieciniece ir apsūdzētā /Persona A/ bijusī laulātā, turklāt lietā nav iegūtas ziņas par to, kādas ir apsūdzētā un liecinieces attiecības pēc laulības šķiršanas. Turklāt tiesa norādījusi, ka lietā nav objektīvu pierādījumu tam, ka darbdienās apsūdzētais atradās savā darbavietā.

Senāts atzīst, ka šāds liecinieces liecību ticamības izvērtējums neatbilst Kriminālprocesa likuma 128. panta otrajā daļā norādītajam. Turklāt gadījumā, ja lietā nav iegūtas citas ziņas par apsūdzētā un liecinieces attiecībām pēc laulības šķiršanas, kurām, pēc tiesas ieskata, ir nozīme liecinieces liecību ticamības izvērtējumā, tiesai, atsaucoties uz šādu ziņu neesību, nebija tiesiska pamata apšaubīt liecinieces liecību ticamību. Tāpat par pamatu liecinieces liecību ticamības apšaubīšanai nevar būt tiesas norāde, ka lietā nav pierādījumu, kas apstiprina liecinieces liecības. No Kriminālprocesa likuma 128. panta otrās daļas izriet, ka pierādījums par konkrētiem pierādīšanas priekšmetā ietilpstošajiem apstākļiem nav atzīstams par ticamu, ja tas neatbilst citiem lietā esošajiem pierādījumiem par tiem pašiem pierādīšanas priekšmetā ietilpstošajiem apstākļiem. Apelācijas instances tiesa, analizējot liecinieces /Persona F/ liecību ticamību, uz šādiem pierādījumiem, kas atspēko liecinieces liecības, nav norādījusi, līdz ar to bez pietiekama pamatojuma secinājusi, ka liecinieces /Persona F/ liecības nav ticamas.

[6.2.2] Turklāt apsūdzētais /Persona A/ kā attaisnojošu pierādījumu norādījis apsūdzētā un liecinieka /Persona B/ 2020. gada 27. maija, 28. maija, 11. jūnija un 22. jūnija telefonsarunās fiksētās ziņas, kuras, pēc apsūdzētā ieskata, apstiprina faktu, ka brieži, kuru kautķermeņus viņš nodevis uzpircējam, ir iegūti briežu dārzā, nevis nelikumīgās medībās.

Apelācijas instances tiesa atzinusi, ka šo telefonsarunu saturs ir nekonkrēts un tikai aptuveni nojaušams, tādēļ telefonsarunās fiksētās ziņas nav izmantojamas pierādīšanā.

Senāts atzīst, ka šāds pierādījumu vērtējums neatbilst Kriminālprocesa likuma prasībām.

Lietas materiāliem ir pievienots kompaktdisks ar minēto telefonsarunu ierakstiem, apskates protokols, kurā sniegts šo telefonsarunu atšifrējums, kā arī policijas inspektora /Persona H/ 2020. gada 25. maija, 4. jūnija un 8. jūnija ziņojumi, kuros sniegts pārskats par apsūdzētā /Persona A/ telefonsarunu noklausīšanās laikā iegūtajām ziņām.

Senāts konstatē, ka apelācijas instances tiesa, atzīstot, ka apsūdzētā un liecinieka /Persona B/ telefonsarunas nav saprotamas, nav izvērtējusi visus lietā esošos pierādījumus, kas atklāj šo telefonsarunu saturu, turklāt nav izmantojusi iespēju tiesas sēdē iztaujāt apsūdzēto un liecinieku par telefonsarunu saturu. No lietas materiāliem izriet, ka pēc pirmās instances tiesas sēdē atskaņoto telefonsarunu noklausīšanās liecinieks /Persona B/ ir apstiprinājis, ka tās ir telefonsarunas starp viņu un apsūdzēto /Persona A/.

Vērā ņemams arī tas, ka pirmās instances tiesa, izvērtējusi minētās telefonsarunas starp apsūdzēto un liecinieku /Persona B/, secinājusi, ka tās lielā mērā liecina par to, ka nomedītie dzīvnieki ir iegūti tieši briežu dārzā.

[6.2.3] Senāts atzīst, ka apelācijas instances tiesas pieļautie Kriminālprocesa likuma 511. panta otrās daļas, 128. panta otrās daļas un 564. panta ceturtās daļas pārkāpumi ir uzskatāmi par Kriminālprocesa likuma būtiskiem pārkāpumiem šā likuma 575. panta trešās daļas izpratnē, kas noveduši pie nelikumīga sprieduma. Apelācijas instances tiesa atzinusi apsūdzēto /Persona A/ par vainīgu Krimināllikuma 112. panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā, neizvērtējot visus lietā esošos pierādījumus atbilstoši Kriminālprocesa likumā noteiktajām prasībām.

[6.3] Apelācijas instances tiesa atstājusi negrozītu pirmās instances tiesas spriedumu daļā par apsūdzētā /Persona A/ atzišanu par vainīgu un sodīšanu pēc Krimināllikuma 195. panta pirmās daļas.

Senāts konstatē, ka pirmās instances tiesas spriedums šajā daļā ir pretrunīgs.

Pirmstiesas procesā laikā /Persona A/ celta apsūdzība pēc Krimināllikuma 112. panta otrās daļas par nelikumīgām medībām, ar kurām radīts būtisks kaitējums, kā arī pēc Krimināllikuma 195. panta pirmās daļas par noziedzīgi iegūtu finanšu līdzekļu legalizēšanu. Apsūdzībā norādīts, ka /Persona A/ noziedzīgi iegūto mantu – nelikumīgi nomedīto dzīvnieku kautķermeņus – realizēja, iegūstot par to naudu, proti, veica Noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas un terorisma un proliferācijas finansēšanas novēršanas likuma (turpmāk – Legalizācijas novēršanas likums) 5. panta pirmās daļas 1. punktā paredzētās darbības – pārvērta noziedzīgi iegūto mantu citās vērtībās.

Ar pirmās instances tiesas spriedumu apsūdzētais /Persona A/ atzīts par nevainīgu pret viņu celtajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 112. panta otrās daļas un attaisnots, bet atzīts par vainīgu Krimināllikuma 195. panta pirmajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā, pierādītā noziedzīgā nodarījuma aprakstā saglabājot apsūdzībā ietverto norādi, ka /Persona A/, realizējot noziedzīgi iegūto mantu – nelikumīgi nomedīto dzīvnieku kautķermeņus – un iegūstot par to naudu, veica Legalizācijas novēršanas likuma 5. panta pirmās daļas 1. punktā norādītās darbības – pārvērta noziedzīgi iegūto mantu citās vērtībās.

Vienlaikus pirmās instances tiesa sprieduma motīvu daļā norādījusi, ka /Persona A/, realizējot noziedzīgi iegūto mantu – nelikumīgi nomedīto dzīvnieku kautķermeņus – un iegūstot par to naudu, veica Legalizācijas novēršanas likuma 5. panta pirmās daļas 3. punktā norādītās darbības – realizēja citas personas noziedzīgi iegūto mantu, apzinoties, ka šī manta ir noziedzīgi iegūta. Pamatojot savu viedokli, tiesa norādījusi, ka Legalizācijas novēršanas likuma 5. panta pirmās daļas 1. punkts ir piemērojams gadījumā, ja pati persona ir izdarījusi predikatīvo noziedzīgo nodarījumu, taču ievērojot to, ka /Persona A/ piedalīšanās predikatīvajā noziedzīgajā nodarījumā – nelikumīgajās medībās, ar kurām radīts būtisks kaitējums – nav pierādīta, atzīstams, ka apsūdzētais ir veicis Legalizācijas novēršanas likuma 5. panta pirmās daļas 3. punktā norādītās darbības.

Apelācijas instances tiesa ir atcēlusi pirmās instances tiesas attaisnojošo spriedumu /Persona A/ apsūdzībā pēc Krimināllikuma 112. panta otrās daļas un taisījusi šajā daļā jaunu – notiesājošu – spriedumu, atzīstot apsūdzēto par vainīgu Krimināllikuma 112. panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā. Vienlaikus apsūdzībā pēc Krimināllikuma 195. panta pirmās daļas apelācijas instances tiesa atstājusi negrozītu pirmās instances tiesas notiesājošo spriedumu, kura aprakstošajā daļā un motīvu daļā pausti pretrunīgi atzinumi par noziedzīgi iegūtās mantas legalizācijas veidu. Senāts atzīst, ka apelācijas instances tiesas spriedumu, ar kuru akceptēts šāds pretrunīgs pirmās instances tiesas spriedums, nevar atzīt par tiesisku un pamatotu Kriminālprocesa likuma 511. panta otrās daļas izpratnē. Tiesas pieļautais Kriminālprocesa likuma pārkāpums atzīstams par būtisku pārkāpumu šā likuma 575. panta trešās daļas izpratnē, kas ir novedis pie nelikumīga nolēmuma.

[6.4] Apelācijas instances tiesa, atceļot pirmās instances tiesas attaisnojošo spriedumu /Persona A/ apsūdzībā pēc Krimināllikuma 112. panta otrās daļas un taisot lietā jaunu – notiesājošu – spriedumu, vienlaikus atstājusi negrozītu pirmās instances tiesas spriedumu daļā par kriminālprocesa sadalīšanu, izdalot no tā krimināllietas materiālus, kas attiecas uz Krimināllikuma 112. panta otrajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, un šo materiālu nosūtīšanu Rietumzemgales prokuratūrai.

Pirmās instances tiesa, pamatojot savu atzinumu par kriminālprocesa sadalīšanu un krimināllietas materiālu, kas attiecas uz Krimināllikuma 112. panta otrajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, nosūtīšanu Rietumzemgales prokuratūrai, norādījusi, ka apsūdzētā /Persona A/ piedalīšanās Krimināllikuma 112. panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā nav pierādīta, taču vienlaikus nav pamata uzskatīt, ka attiecīgais noziedzīgais nodarījums vispār nav noticis, tādēļ saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 526. panta pirmās daļas 5. punktu un šā panta trešo daļu kriminālprocess ir sadalāms un izdalītie lietas materiāli nosūtāmi prokuratūrai izmeklēšanas turpināšanai.

Kriminālprocesa likuma 526. panta pirmās daļas 5. punkts noteic, ka attaisnojoša sprieduma rezolutīvajā daļā norāda tiesas lēmumu par lietas vai tās daļas nosūtīšanu prokuratūrai, ja noziedzīgs nodarījums ir noticis, bet

nav pierādīta apsūdzētā piedalīšanās noziedzīgā nodarījumā. Savukārt atbilstoši šā panta trešajai daļai, ja tiesa taisa attaisnojošu spriedumu un pieņem lēmumu par lietas daļas nosūtīšanu prokuratūrai, tā vienlaikus sprieduma rezolutīvajā daļā norāda tiesas lēmumu par kriminālprocesa sadalīšanu.

No šī tiesiskā regulējuma izriet, ka lēmumu par kriminālprocesa sadalīšanu un izdalīto krimināllietas materiālu nosūtīšanu prokuratūrai tiesa pieņem tikai tajā gadījumā, ja tā attiecīgajā daļā taisījusi attaisnojošu spriedumu, konstatējot, ka noziedzīgais nodarījums ir noticis, bet apsūdzētā piedalīšanās tajā nav pierādīta.

Tādējādi apelācijas instances tiesa, atzīstot apsūdzēto /Persona A/ par vainīgu Krimināllikuma 112. panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un vienlaikus atstājot negrozītu pirmās instances tiesas spriedumu daļā par kriminālprocesa sadalīšanu un krimināllietas materiālu, kas attiecas uz šo noziedzīgo nodarījumu, nosūtīšanu prokuratūrai izmeklēšanas turpināšanai, nav ievērojusi Kriminālprocesa likuma 526. panta pirmās daļas 5. punktu un šā panta trešo daļu. Tiesas pieļautie likuma pārkāpumi atzīstami par Kriminālprocesa likuma būtiskiem pārkāpumiem šā likuma 575. panta trešās daļas izpratnē, kas ir noveduši pie nelikumīga sprieduma.

[6.5] Senāts atzīst, ka minēto apelācijas instances tiesas pieļauto Kriminālprocesa likuma būtisko pārkāpumu dēļ tiesas spriedums ir atceļams pilnībā un lieta nosūtāma jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

[7] Vienlaikus Senāts atzīst, ka /Persona A/ celtā apsūdzība pēc Krimināllikuma 112. panta otrās daļas atbilst Kriminālprocesa likuma 405. panta prasībām par apsūdzības saturu. Kriminālprocesa likuma 405. panta pirmās daļas 2. punkts noteic, ka lēmumā par personas saukšanu pie kriminālatbildības (apsūdzībā) prokurors norāda katra inkriminētā noziedzīgā nodarījuma faktiskos apstākļus, kas nosaka juridisko kvalifikāciju.

Eiropas Cilvēktiesību tiesa (turpmāk – ECT) norādījusi, ka tas, cik detalizēti apsūdzībā norādāma informācija, atkarīgs no katras lietas apstākļiem (*Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2000. gada 25. jūlija sprieduma lietā „Mattoccia v. Italy”, iesnieguma Nr. 23969/94, 60. punkts*). Savukārt vērtējot apsūdzības detalizētību, ECT atzinusi, ka apsūdzības pēc būtības tiek izteiktas kodolīgi un sīkāka informācija par nodarījumu parasti izriet no citiem lietas materiāliem, kas aizstāvbai bijuši pieejami (*Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2009. gada 8. decembra lēmuma lietā „Previti c. Italie”, iesnieguma Nr. 45291/06, 208. punkts*).

Senāts konstatē, ka apsūdzībā ir norādīti /Persona A/ inkriminēto noziedzīgo nodarījumu faktiskie apstākļi, kas nosaka juridisko kvalifikāciju, tai skaitā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas laiks un vieta, ciktāl tos bijis iespējams noskaidrot, un tā pilda gan norobežojošo, gan informatīvo funkciju. Apsūdzība pietiekami uzskatāmi un nepārprotami raksturo apsūdzētajiem inkriminētos noziedzīgos nodarījumus, izslēdzot dubultās sodīšanas nepieļaujamības principa pārkāpuma iespējamību, un ļauj apsūdzētajiem pilnvērtīgi īstenot savas tiesības uz aizstāvību. Vienlaikus jāņem vērā, ka, lai nodrošinātu krimināltiesību normu efektīvu piemērošanu, ievērojot noteiktu apstākļu noskaidrošanas iespēju, no valsts apsūdzību uzturošās iestādes nevar ikreiz prasīt tādu faktisko apstākļu izklāstu, kas sīkāk nav konkretizējams.

Turklāt no lietas materiāliem izriet, ka gan pirmstiesas procesa laikā, gan arī pirmās instances tiesas sēdē apsūdzētais /Persona A/ konsekventi norādījis, ka celtā apsūdzība viņam ir saprotama, paskaidrojis, ka savu vainīgumu inkriminētajos noziedzīgajos nodarījumos viņš neatzīst, un aktīvi aizstāvējies pret celto apsūdzību gan pats personīgi, sniedzot liecības par notikušā apstākļiem un izvirzot savu versiju par notikušo, gan ar aizstāvja palīdzību. Apsūdzētais nav norādījis, ka celtā apsūdzība viņam nebūtu saprotama vai kā citādi liegtu iespēju pret to aizstāvēties.

[8] Ievērojot to, ka apelācijas instances tiesas spriedums tiek atcelts pilnībā un lieta apelācijas instances tiesā jāiztiesā no jauna atbilstoši Kriminālprocesa likuma 53. nodaļas prasībām, pārējie apsūdzētā /Persona A/ aizstāvja kasācijas sūdzības argumenti, kas pamatoti ar nepieciešamību atkārtoti izvērtēt lietā esošos pierādījumus, ir izvērtējami apelācijas instances tiesā.

[9] Kriminālprocesa likuma 588. panta 3.¹ daļa noteic: ja kasācijas instances tiesa pieņem šā likuma 587. panta pirmās daļas 2. punktā paredzēto lēmumu, tā izlemj jautājumu arī par drošības līdzekli.

Ar pirmās instances tiesas spriedumu nolemts apsūdzētajam /Persona A/ turpināt piemērot drošības līdzekļus – uzturēšanos noteiktā vietā un aizliegumu izbraukt no valsts. Ar apelācijas instances tiesas spriedumu pirmās instances tiesas spriedums šajā daļā ir atstāts negrozīts.

Senāts atzīst, ka apsūdzētajam /Persona A/ ir turpināma minēto drošības līdzekļu piemērošana. Piemērotie drošības līdzekļi ir samērīgi un tie nepamatoti neierobežo apsūdzētā pamattiesības.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 585. un 587. panta pirmās daļas 2. punktu, Senāts

nolēma

atcelt Rīgas apgabaltiesas 2023. gada 9. novembra spriedumu pilnībā un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā;

apsūdzētajam /Persona A/ turpināt piemērot drošības līdzekļus – uzturēšanos noteiktā vietā un aizliegumu izbraukt no valsts.

Lēmums nav pārsūdzams.

I. Radzeviča S. Kaija I. L. Zemīte